

Vyrazili jsme na anketu za **deváťáky**: Máte už jasno o budoucí střední škole?

A je to opět tady. Deváťáci stojí, jako každým rokem, před velkým životním rozhodnutím. Na jakou střední školu si podat přihlášku.

O tom, kam by se měly jejich životní cesty v příštích letech ubírat, si JL povídaly s žáky 9. B ZŠ Havlíčkova Jihlava.

■ Ladislava Brabencová

DEVĚTÁČÍ z jihlavské ZŠ Havlíčkova: Andrea, Petra, Lenka, Michal, Kristián a Aleš (zleva) mají před sebou velký krok – výběr střední školy. Podle svého vyjádření už jsou všichni rozhodnutí, kam dále. Učební obor si nevybral žádný z nich.

Foto: Ladislava Brabencová

Kristián: Chtěl bych mít vlastní dílnu a být automechanikem

Ve škole má nejradši tělocvik a celkem i matematiku. Vůbec „nemusi“ češtinu. Baví ho auta a motory, takže o své budoucí cestě má Kristián jasno – chtěl by se vyučit v oboru automechanik. „Střežda má autodílnu, tak se tam chodím dívat, abych věděl, jak se co dělá...“, přiznává Kristi-

án s tím, že vůbec mu nevádí, že by jednou měl pracovat v montérkách a usínat se.

O tom, jak by měl vypadat jeho život třeba za dvacet let, má už celkem jasno. Chtěl by mít svou vlastní dílnu a opravovat auta. „Obyčejné vozy, obyčejným lidem“, směje se.

Michal: Zajímají mě moderní informační technologie

I když už je leden, a za dva měsíce musí podat přihlášku na střední školu, stále váhá. „Úplně jasno o střední moc nemám, ale asi zkusím průmyslovku – obor informační technologie“, neskrývá Michal. Proč tento směr? „Baví mě počítače“, referuje s tím, že na nich nehraje jen hry, ale rozumí i jejich technologii a vybavení. „Do tátovy firmy dochází správce sítě, tak si s ním o jeho práci povídám a učím se od něj. Dá se říct, že v něm vidím takový svůj vzor“, přiznává. O

skládání počítačů čerpá vědomosti i z různých videí.

Po střední škole by Michal rád studoval ještě vysokou. „Pak bych se chtěl vrátit do Jihlavy a pracovat a žít tady. Na Vysočině je hezky“, líčí. Zahraničí ho moc neláká, snad možná by si dokázal představit v cizině nějakou pracovní stáž. Tu by určitě zvládl, protože nejvíc ho baví angličtina. „Bez ní se už v budoucnu neobejdeme. A v počítačové oblasti? Tam je nutností už několik let“, zdůrazňuje.

Petra: Bude ze mě učitelka ve školce

Střední školu má Petra vybranou už rok. Je v Jihlavě a studovat by na ní chtěla předškolní a mimoškolní pedagogiku. Ví, že škola je to soukromá, a platí se na ní školné, ale rodiče v tom problém nevidí.

„Jednou bych chtěla pracovat jako družinářka, nebo učitelka ve školce“, předesílá s tím, že i když nemá mladší sourozence, tak by se o malé děti dokázala

postarat.

Z učiva na základní škole jí baví matematika, ale dál už ji studovat nechce. Je ráda, že na střední, kam by se chtěla dostat, už tolik matematiky není.

Na přijímačky se učí ve škole, kde jim učitelé dávají příklady podobné těm, které je čekají u přijímacích zkoušek. „Učení mi problém nedělá. Co je třeba, to se naučím,“ zdůrazňuje.

Lenka: Gymnázium mi dá ještě čtyři roky k rozhodování

Lenka o sobě říká, že je přesným příkladem toho, že v 15 letech se mladý člověk těžko o své budoucnosti rozhoduje. Vůbec netuší, jaký obor by jí bavil.

Přihlášku si bude podávat na gymnázium – zkusí Jihlavu i Pelhřimov. S výběrem jí pomáhala maminka. „Říká, že když ještě teď nemám jasno, tak gymnázium mi dá ještě čtyři roky čas, abych se rozhodla, co chci dělat,“ referuje. Zatím si ani

neumí představit, jestli se jednou dá směrem humanitním, či přírodovědným. Na základní škole jí jdou všechny předměty a všechny jí i baví. „Rozhodne se to asi až výběrem vysoké školy – budu lékařka, nebo učitelka... Vážně teď vůbec nevím,“ přiznává.

Jednou bych ale chtěla cestovat, podívat se do světa a využít k tomu třeba různých stipendijních programů. Práci by ošsem chtěla mít už doma, v Česku.

Aleš: Svou budoucnost vidím jako architekt, mám hodně nápadů

O své budoucnosti má Aleš jasno. I když ho hodně baví sport, za cíl si dal stavební školu v Jihlavě.

„Baví mě rysování a kreslení – mám hodně nápadů.“ říká s dodatkem, že skvěle zvládá i matematiku a logické myšlení.

Na této variantě, kam dál po základce, se shodl i se svými rodiči. Už několikrát se byl „na stavebce“ podívat, a líbí se mu tam. „Dokonce jsem tam minulý rok

zkoušel dělat přijímačky nanečisto a zvládl jsem je. Proto si z letošních „ostrých“ přijímaček starosti nedělám,“ přiznává.

Svou budoucnost vidí jako architekt. Chtěl by jednou lidem navrhnout bydlení a mít i vlastní firmu, která by jím navržený dům zvládla postavit.

„Ale je to tak strašně daleko, v 15 letech mluvit o tom, co bude za dvacet let, je těžké,“ upozorňuje.

Andrea: Práce, kde pomáháte druhým, má podle mě smysl

Chtěla by jednou pracovat s dětmi a pomáhat druhým. Proto by Andrea ráda rozšířila řady studentů Střední odborné školy sociální v Jihlavě. „Myslím, že taková práce má smysl a budoucnost, a rodiče mi říkali, at to zkusím,“ reaguje.

Ví, že se na takové škole učí například psychologie a zdravotní věda, a takové předměty jí právě zajímají.

A protože se přihlášku na

střední podávájí dvě, tak tu druhou dá na školu zdravotní.

Se spolužáky byla Andrea na úřadu práce, kde se s nimi bavili o jejich budoucnosti. Přiznává, že jí tam příliš neporadili.

Na přijímací zkoušky na střední se připravuje ve škole, zkoušela si dělat testy z loňského roku a přiznává, že matematika byla těžší než český jazyk. „Trochu se přijímaček bojím, ale věřím, že je dám,“ zdůrazňuje.